

Arrest

nr. 51 041 van 10 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE VOORDE, die loco advocaat K. GOEMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 november 2009 het Rijk binnen en diende op 10 november 2009 een asielaanvraag in. Op 7 juni 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Karachi. U behoort tot de religieuze gemeenschap van de Ismaili. Op 10 oktober 2009 zou u samen met uw neef, in opdracht van uw oom, geld van de bank zijn gaan halen. Daar het om een groot bedrag ging zouden u en uw neef het geld verdeeld hebben: u zou 200.000 roepies meegenomen hebben en uw neef 300.000 roepies. Jullie zouden samen op een motor teruggereden zijn. Onderweg zouden twee gewapende mannen jullie tegengehouden hebben. Ze wisten van het geld dat jullie bij hadden en ze

eisten dat jullie het zouden afstaan. U zou uw deel afgegeven hebben, maar uw neef weigerde en er volgde een gevecht. Uw neef zou in zijn voet zijn geschoten, waarna u wegliep. U zou nog een schot gehoord hebben. U zou met uw oom terug naar uw neef gegaan zijn. Uw neef was ook beroofd en hij zou later in het ziekenhuis overleden zijn. Uw oom zou naar de politie gestapt zijn om een klacht in te dienen waarbij u als getuige vermeld stond. Enkele uren later al zou de politie een aantal verdachten hebben opgepakt. U zou de twee daders hebben kunnen identificeren, waarna ze gearresteerd werden. Diezelfde avond zou er aan uw deur geklopt zijn. Toen u opendeed zou u aangevallen zijn door 5 tot 6 mannen. Ze zouden u geslagen hebben en uw kluis met geld en juwelen meegenomen hebben. Ze wisten dat u als getuige was opgetreden tegen de twee overvallers en ze zouden u gewaarschuwd hebben om niet tegen hen te getuigen voor de rechtbank anders zouden ze u doden. Toen ze vertrokken riepen enkele mannen nog dat ze lid waren van de "PPP" (Pakistan People's Party), terwijl anderen riepen dat ze bij de "MQM" (Muttahida Quami Movement) horen. U zou die avond nog op de vlucht geslagen zijn. Hoewel uw oom u onder druk zette om te getuigen, weigerde u dit uit angst. Op 15 oktober 2009 zou u Pakistan verlaten hebben. Over land zou u via Iran, Turkije en Griekenland naar België gereisd zijn. Op 10 november 2009 diende u hier een asielaanvraag in. Na het gehoor op het CGVS stuurde u een kopie van uw oude identiteitskaart en van een "FIR" (First Information Report) op.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. U beweerde aangevallen te zijn door leden van de politieke partijen "PPP" en "MQM" die u wilden verhinderen om te getuigen tegen enkele overvallers. Buiten de bewering van deze overvallers zelf dat ze tot deze politieke partijen behoorden, wijst geen enkel objectief element op deze politieke band (gehoorverslag CGVS p. 7). U verklaarde duidelijk deze mannen noch te kennen, of te herkennen; u wist niets over hen en u hebt ook geen verdere navraag gedaan (gehoorverslag CGVS p. 6-7). Ook over de mannen die u 's morgens overvallen hadden en die uw neef vermoord hadden wist u niets te zeggen: u kende hen niet en had geen navraag over hen gedaan, zelfs niet bij de politie nadat ze opgepakt waren (gehoorverslag CGVS p. 5, 6). U kon ook geen enkel bewijsstuk voorleggen dat op hun beweerde politieke band zou kunnen wijzen. U beweerde dat uw oom een "FIR" (First Information Report) tegen hen had laten opstellen, maar u zou dit document nooit gelezen hebben en u hebt dan ook geen weet van de inhoud ervan (gehoorverslag CGVS p. 6). Na uw gehoor stuurde u een kopie van een "FIR" op. Deze kopie was echter nauwelijks leesbaar. Voor zover het document vertaald kon worden blijkt hieruit geen melding van een link met deze twee politieke partijen. Uit uw verklaring kan ook nergens worden vastgesteld dat jullie wegens politieke rivaliteit werden overvallen, of wegens een ander criterium vermeld in de Vluchtelingenconventie bedreigd werden. Geen enkel element wijst er dan ook op dat deze mannen meer dan gewone gangsters waren; hun politieke banden zijn niet aannemelijk. Daar het hier meer dan waarschijnlijk om gewone gangsters ging, had u de latere overval op uw huis ook bij de politie kunnen melden, wat u echter niet deed (gehoorverslag CGVS p. 7). Nochtans tradde politie met betrekking tot de overval op u en uw neef diezelfde morgen uiterst snel en accuraat op, waardoor de twee daders binnen enkele uren gearresteerd werden. Daar u verklaarde persoonlijk nooit enig probleem met de Pakistaanse autoriteiten gekend te hebben (zo zou u nooit gearresteerd of aangeklaagd zijn), bestaat er geen enkele reden waarom u de politie u bij de overval op uw huis niet de nodige bescherming zou kunnen vragen (gehoorverslag CGVS p. 3, 4). U beweerde een Ismaeli-moslim te zijn. Hoewel u tot een religieuze minderheid in Pakistan behoort, verklaarde u duidelijk dat uw religieuze overtuiging niet verboden is in Pakistan, noch zou ze u ooit problemen bezorgd hebben (gehoorverslag CGVS p. 4). Wat meer is, de politie had u na de overval en moord op uw neef ook geholpen en uw getuigenis aanvaard. Het is dus niet aannemelijk dat de nodige bescherming door de autoriteiten u wegens uw religieuze overtuiging onzeggd zou worden. U had zich wegens de overval op uw huis dan ook tot de autoriteiten moeten melden voor de nodige bescherming. Ook had u dit lokale probleem in Karachi kunnen vermijden door elders in Karachi of in Pakistan te gaan wonen. Geconfronteerd met deze optie gaf u aan dat uw oom die u als getuige wilde hebben, u overal zou kunnen vinden, daar hij elke plek waar u heen kon kende (gehoorverslag CGVS p. 7). Uw probleem met uw oom vormt enkel een familiaal conflict, en nergens maakte u aannemelijk dat door hem vervolgd werd in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het is trouwens niet aannemelijk dat uw oom u zou weten te vinden als u elders in Pakistan uw leven zou verder zetten. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan een vorm van subsidiaire bescherming.

Voorts dient er nog gewezen te worden op uw weinig geloofwaardige verklaringen omtrent uw vluchtroute. U beweerde de uiterst zware route over land van Pakistan naar België genomen te hebben, maar uw verklaringen over deze moeilijke reis komen weinig doorleefd over. Zo wist u bijvoorbeeld geen enkele plaats waar u in Iran of Turkije langskwam bij naam te noemen, noch kon u verduidelijken waar u steeds de grens overstak (gehoorverslag CGVS p. 3). Uw stereotiepe en vage verklaringen over uw vluchtroute en het feit dat u van deze reis geen enkel begin van bewijs kan voorleggen doen dan ook vermoeden dat u Pakistan op een andere manier verlaten heeft. Dit element breekt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas af.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag door het CGVS in een positieve zin zouden doen ombuigen. Zoals reeds werd opgemerkt was de leesbaarheid van de door u voorgelegde "FIR" zeer laag. Ook gaat het hier enkel om een kopie zodat de authenticiteit van het document niet gewaarborgd kan worden. Ook legde u enkel een kopie voor van uw oude identiteitskaart waarbij dezelfde opmerking over de authenticiteit dient te worden gemaakt. Hoogstens dient dit document als een bewijs van uw identiteit, het voegt geen verdere elementen toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In het tweede onderdeel van het eerste en tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 62 vreemdelingenwet".

2.3. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In het eerste onderdeel van het eerste middel beroept verzoeker zich op de "schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet".

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt slechts een fotokopie van zijn identiteitskaart voor. Hij verklaart verder niet waarom hij de originele versie niet kan voorleggen te meer nu verzoeker geen melding maakt dat het stuk werd ingetrokken. Voor zover geloof kan worden gehecht aan het document nu het om een fotokopie gaat, kan die slechts als begin

van bewijs van zijn voorgehouden identiteit dienen. Het ontbreken van een origineel identiteitsdocument met foto heeft voor gevolg dat verzoeker zijn identiteit niet op afdoende wijze aan toont.

3.3. Waar verzoeker stelt dat *“de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een bepaalde soepelheid”* en naar het UNHCR handboek verwijst, merkt de Raad op dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.4. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing *“geen rekening heeft gehouden”* met verzoekers persoonlijkheid en *“het geheel van omstandigheden en de eigenheid van elke situatie”*, maar laat na deze stelling verder uit te werken en te concretiseren terwijl hem wel duidelijke vragen werden gesteld over zijn asielmotieven, identiteit en reisweg. Verzoeker heeft overigens tijdens het CGVS-verhoor nooit gewag gemaakt van persoonlijke kenmerken die de asielprocedure voor hem zouden bemoeilijken. Bovendien kon hij eventuele problemen signaleren aan zijn advocaat die bij het verhoor aanwezig was. Het verzoekschrift verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen precedentwaarde heeft, en toont evenmin in concreto de relevantie ervan aan.

3.5. Het verzoekschrift betoogt dat *“In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, dient er te worden vastgesteld dat in hoofde van verzoeker wel degelijk gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie”*. Verzoeker verklaarde op 10 oktober 2009 samen met zijn neef te zijn overvallen en beroofd door onbekenden. Bij die gewelddadige overval werd zijn neef vermoord. Diezelfde avond werd verzoeker thuis beroofd door andere onbekenden die hem waarschuwden niet te getuigen en bij hun vertrek uitriepen dat ze tot de politieke partijen PPP (Pakistani People's Party) en MQM (Muttahida Qumai Movement) behoorden. Ter staving van de overval legde verzoeker op het CGVS een FIR voor, die omwille van de slechte leesbaarheid niet kon vertaald worden. Bij het verzoekschrift zit een nieuwe, onvertaalde, fotokopie van de FIR. Verzoeker werkt in zijn verzoekschrift niet uit hoe hij de nieuwe kopie verkreeg, noch verduidelijkt hij de inhoud ervan nu het document onvertaald en aldus niet conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt neergelegd. Verzoeker gaat op deze manier voorbij aan zijn plicht tot medewerking. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat hij hoe dan ook geen geloof hecht aan fotokopieën nu deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

3.6. Voor zover de overval op verzoeker en zijn neef waarachtig is, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de aanval werd ingegeven door één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Dit klemmt te meer nu de door verzoeker aangehaalde feiten, met name moord ten gevolge van een overval in wezen gemeenrechtelijk van aard zijn. Verzoekers bewering dat de overval om politieke redenen gebeurde kan evenmin overtuigen. Immers voor zover de belagers zich identificeerden kan bezwaarlijk geloof worden gehecht dat twee vijandige politieke partijen samen een overval opzetten, minstens toont verzoeker niet aan dat dit gebruikelijk is in Pakistan. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij omwille van religieuze redenen -verzoeker is Ismaeliet- werd overvallen. Verzoeker verklaarde tijdens het verhoor geen problemen te kennen omwille van zijn religie (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Verzoeker toont niet aan dat hij overvallen werd en aldus ook niet dat hij een *“miniem”* risico onderging. Hoe dan ook indien aan verzoekers beweringen geloof kan gehecht worden blijkt hieruit dat verzoeker en zijn oom beroep konden doen op de politiediensten die kordaat optraden door hun klacht te registreren en de twee verdachten op te pakken. Dit maakt verzoekers weigering om na de overval bij hem thuis de politiediensten te verwittigen des te opmerkelijker. De blote bewering uit het verzoekschrift dat het *“onmogelijk en nutteloos [was] om aangifte bij de politie te doen van de overval bij verzoeker thuis*

aangezien deze corrupt is” kan bezwaarlijk overtuigen nu ze niet onderbouwd wordt met objectieve elementen en bovendien indruist tegen het kordate optreden van de politie in de moord op verzoekers neef. Aldus maakt verzoeker geenszins aannemelijk, indien nodig, geen beroep te kunnen doen op nationale bescherming te meer nu hij uitdrukkelijk verklaarde geen problemen te kennen met de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Waar verzoeker verklaart door zijn oom te worden gedwongen te getuigen, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat dit een familieconflict betreft, dat bezwaarlijk internationale bescherming genoodzaakt.

3.7. Ten slotte verklaart verzoeker zijn onwetendheid aangaande de route van zijn lange illegale reis naar België door in het verzoekschrift erop te wijzen *“dat hij gedurende de reis naar België ondergedoken moest leven. Hij kwam nergens buiten en diende zich steeds te verstoppen”*. Deze beweringen druisen in tegen verzoekers verklaringen in het administratief dossier waar hij volhield een stuk van de reis te voet te hebben afgelegd en nooit eerder verklaarde nergens buiten te komen. Overigens dient te worden vastgesteld dat ook al zou verzoeker gevolgd worden in zijn verklaringen, nergens uit blijkt dat hij geen beroep kon doen op de administratieve steun van zijn overheid. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij genoodzaakt was een illegale reis te ondernemen nu hij gemakkelijk een paspoort kon verkrijgen en legaal en veiliger kon reizen. Verzoeker toont niet aan wanneer hij zijn land verliet, noch wanneer hij in Europa toekwam. Dit ondermijnt verder het geloof in zijn asielrelaas.

3.8. Tot slot stelt de Raad vast dat aan het verzoekschrift een onvertaald gekopieerd document werd toegevoegd dat niet wordt toegelicht. Conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het stuk uit de debatten geweerd.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker voert in een tweede onderdeel van het tweede middel de schending aan *“van artikel 48/4 Vreemdelingenwet”*.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. Het verzoekschrift stelt *“Verzoeker bevindt zich in de situatie zoals omschreven in artikel 48/4 §2. Burgers uit landen waar er een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict daadwerkelijk aan de gang is, kunnen op deze beschermingsgrond een beroep doen”*. In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient hij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land. Verzoeker brengt hiertoe geen nuttig element aan. Wat de verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, benadrukt de Raad dat zijn rechtspraak geen precedentwaarde heeft.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK